

Formanden: Det gør det ærede medlem hr. Aksel Larsen, idet det ærede medlem ønsker at optage lovforslaget vedrørende afgift af annoncer og lovforslaget vedrørende forhøjelse af afgift af arv og gave, medens jeg har forstået det ærede medlem således, at han ikke ønsker at optage lovforslaget om afgift af elektricitet.

Aksel Larsen: Ja men under protest.

Formanden: Forslag til lov om afgift af elektricitet er taget tilbage; de to andre lovforslag bliver stående på dagsordenen, idet det ærede medlem hr. Aksel Larsen har optaget dem.

Peter Nielsen: Fra formalia skulle vi så gå over til den egentlige behandling, anden behandling af de foreliggende lovforslag.

En svensker har for nylig sagt til mig: I danskere er et mærkværdigt folkefærd. I kan altid dele de dårlige tider, men det kniber med de gode. Har I blot det tørre brød på bordet, er det enhver danskers æressag at sørge for, at hans sidemand bliver mæt; men er der lagkage på bordet, skal I alle sammen op og gramse i den og prøve på at få så stor en del til jer selv som vel muligt, ofte med det resultat, at I kan ødelægge hele lagkagen.

Det er måske en vel grov karakteristik, men noget om det er der vel, og det er bl. a. det, der har præget de sidste års politiske virke. Vi har nu gode tider i Danmark, men vi døjer med at forvalte dem, og det er nu, vi virkelig skal i gang med det.

Jeg tror, den danske befolkning venter af folketinget, at vi nu virkelig går i gang med dette arbejde. Der er næppe mere stor interesse for at høre om de forskellige politiske handler, hvordan man laver trekanter eller firkanter eller andre geometriske figurer, eller om en regering kan omdannes eller ej. Nu vil befolkningen have besked om, hvilken politik der skal til, for at vi kan bevare de gode tider og videreføre dem,

hvad der skal til for en fortsat højnelse af dansk produktion og for, at vi kan bevare den fulde beskæftigelse.

Alt dette har sin pris, og skal man sige det så kontant som muligt, hedder den statens kasseoverskud. Det må være af betragtelig størrelse, og der er da heldigvis en voksene forståelse herfor i befolkningen. Selvfølgelig vil øget privat opsparing formidske nødvendigheden af et sådant kasseoverskud, men indtil væksten i en sådan privat opsparing er konstateret, er det nødvendigt, at staten foretager den fornødne supplerende opsparing. Det er der nu ikke alene forståelse for i den danske befolkning, men der er også skabt flertal for det her i folketinget, og dermed skulle vejen være åben for, at vi nu kan administrere og videreføre de gode tider. Det er egentlig det, der er sket i de sidste dage, uanset hvad sensationelle overskrifter i forskellige dagblade har kunnet få ud af det.

Det er beklageligt, at der her i folketinget ikke har kunnet skabes bred enighed om noget så selvfølgelig og ansvarligt. Det er ikke min sag at uddybe grunden her, navnlig da jeg jo taler som part i sagen; en yderligere argumentation kan kun tjene til at grave en kløft dybere, og det tjener intet fornuftigt formål. Det må være rigtigst at overlade alt dette til fremtidens historieskrivere. Der har været to parter, som ikke har kunnet forliges og enes, og når der er strid, plejer man jo at sige, at det er begge parter skyld, idet der skal to til at strides. Selvfølgelig er dette rigtigst; men i den offentlige bevidsthed synes det at være sådan, at alt det, der er foregået her på Christiansborg og i Slotsholmsgade i den sidste uges tid, har været rethaveri og et spørgsmål om magt. Hvis det blot var dette, skulle vi skamme os, og så havde vi slidt for stærkt på folkestyret. Men alt dette er jo ikke blot et spørgsmål om, hvorvidt det er socialdemokratiet eller VK, der har ret eller skal have det; det er simpelt hen de forskellige erhvervsgrupper og indtægtsgrupper med hver sit interessefelt, der er tønnet sammen.